

Arrest

nr. 350 037 van 8 juli 2026
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122 / 14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 1 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 december 2025 met refertenummer 135104.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam in 1980 als minderjarige, samen met zijn moeder, toe op het Belgische grondgebied om zijn vader te vervoegen.

1.2. Tussen 1997 en 2024 liep verzoeker meerdere correctionele veroordelingen op.

1.3. De toenmalig bevoegde minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en van Asiel en Migratie trof op 16 oktober 2019 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 2 maart 2020 (RvV 2 maart 2020, nr. 233 391) met toepassing van artikel 39/59, §2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie trof op 10 januari 2020 een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 29 september 2020 (RvV 29 september 2020, nr. 241 668) met toepassing van artikel 39/59, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet.

1.5. Verzoeker werd op 23 augustus 2023 geïnterpelleerd door de politie van PZ Antwerpen.

1.6. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 23 augustus 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Verzoeker werd op 14 oktober 2023 nogmaals geïnterpelleerd door de politie van PZ Antwerpen.

1.8. De gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 14 oktober 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

1.9. Verzoeker diende op 3 juni 2024 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn Belgische vader.

1.10. De burgemeester van Sint-Niklaas trof op 10 juni 2024 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.11. De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) trof op 1 december 2025 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 2 december 2025 in de gevangenis van Dendermonde in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Aan de Heer:

Naam: K.(…)

Voornaam: R.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° *wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Op 10.06.1997 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 27.04.1997).

Op 07.08.1998 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen (feit gepleegd op 22.06.1998).

Op 28.07.1999 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 3 jaar met uitzondering van de voorhechtenis, daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan hetzij met behulp van bedreiging of geweld tegen personen, hetzij door middel van braak, inklimming of valse sleutels te zijn binnengedrongen in een door een ander bewoond huis, appartement, kamer of verblijf en aan vernieling (feiten gepleegd tussen 15.04.1999 en 01.06.1999).

Op 22.11.1999 werd hij bij verstek door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan slagen te hebben toegebracht aan dragers van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen bloeditstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben; aan weerspanning en aan smaad gepleegd te hebben door woorden, daden, gebaren of bedreigingen tegen een agent (feiten gepleegd op 01.01.1999).

Op 01.12.1999 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 23.01.1999).

Op 25.02.2000 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, nl. een luchtdrukpistool; aan diefstal (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende en aan opzettelijke verwondingen of slagen (3 feiten) (feiten gepleegd tussen 17.10.1998 en 09.09.1999).

Op 27.06.2000 werd hij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal (2 feiten); aan slagen te hebben toegebracht aan dragers van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen bloeditstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben (2 personen); aan weerspanning (3 feiten); aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen; aan verboden wapendracht (2 feiten), nl. een traangasspuitbus en een stootwapen en aan poging tot diefstal (feiten gepleegd tussen 17.10.1997 en 11.01.1998).

Op 19.01.2001 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor 4 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 01.01.1999).

Op 12.02.2002 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen (feit gepleegd op 13.10.2000).

Op 07.01.2003 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan slagen te hebben toegebracht aan een persoon met een openbare hoedanigheid bekleed (feit gepleegd op 14.09.2001).

Op 22.06.2004 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, nl. een mes (feit gepleegd op 18.01.2004).

Op 08.12.2004 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolg gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie hij samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had en aan belaging (feiten gepleegd tussen 09.05.2004 en 01.07.2004).

Op 10.02.2006 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand daar hij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, nl. een mes (feit gepleegd op 11.08.2003).

Op 12.11.2007 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden werkstraf van 200 uren (vervangende gevangenisstraf werd bepaald op 30 maanden) daar hij zich schuldig had gemaakt aan belaging en aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende (feiten gepleegd tussen 07.06.2005 en 12.09.2005).

Op 07.10.2008 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen (feit gepleegd op 15.06.2004).

Op 17.12.2010 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met probatie-uitstel voor een termijn van drie jaren behalve de voorhechtenis daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolg gehad hebbende en aan vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging (feit gepleegd op 23.08.2010).

Op 01.02.2013 werd hij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar hij zich schuldig gemaakt had aan gepoogd te hebben opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade te doden (feit gepleegd op 21.05.2012).

Op 26/06/2024 werd hij door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van 8.000 euro daar hij zich schuldig gemaakt had aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en aan weerspanning met wapen (herhaling). (feit gepleegd op 14/10/2023)

De in het aanvankelijk proces-verbaal weergegeven vaststellingen van de verbalisanten met betrekking tot de feiten van tenlastelegging A zijn duidelijk en gedetailleerd. De verbalisanten hebben tot tweemaal toe vastgesteld dat er een transactie heeft plaatsgevonden waarbij betrokkene iets in een plastic zakje overhandigde en hiervoor geld in de plaats kreeg. Dat de verbalisanten zich tot tweemaal toe zouden hebben vergist, is volstrekt ongeloofwaardig gelet op het feit dat één van de kopers in het bezit werd gevonden van een zakje met heroïne en zij betrokkene aanduidde als haar dealer.

Bovendien en louter ten overvloede stelt het hof dat de inbreuken op de bepalingen van de drugswet overeenkomstig artikel 6/3 van de drugswet lijken uit processen-verbaal welke bewijskrachtig zijn tot het bewijs van het tegendeel.

Ook voor wat de feiten van tenlastelegging B betreft, is het hof van oordeel dat er geen reden is om te twijfelen aan de vaststellingen van de verbalisanten en de door hem gedane gedetailleerde weergave van de feiten. Daar waar betrokkene thans ter zitting stelt dat de elektrische step uit zijn handen vloog omdat iemand – die zich niet had geïdentificeerd als politieman - hem bij de arm had genomen, verklaarde hij dit geenszins onmiddellijk na feiten. Toen luidde de verklaring van betrokkene dat er plots iemand voor hem stond die hij niet kon ontwijken, met name het in tenlastelegging B genoemde slachtoffer. Gelet op deze wijzigende verklaring hecht het hof hieraan geen geloof en is het van oordeel dat betrokkene de elektrische step heeft gegoooid richting inspecteur K. O.(...) D.(...) B.(...) als verzet tegen zijn nakende arrestatie. Er is dan ook sprake van gewapende weerspanning.

Betrokkene heeft een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om hem aan de geldende wetten te houden. Sinds 1997 werd hij meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor allerlei feiten: meerdere diefstallen, al dan niet met verzwarende omstandigheden, verboden wapenbezit, agressiefeiten van allerlei aard, onder meer ten aanzien van twee van zijn partners. Eén van deze feiten werd aanvankelijk gekwalificeerd als poging tot doodslag. Daarnaast is er ook sprake van belaging en verkeersagressie.

De ernst van een misdrijf is niet af te meten aan de omvang van de buit of het ondervonden nadeel maar bestaat vooral in de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en drijven zonder bekommerd te zijn om regels en wetten. Het gedrag dat betrokkene reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Niettegenstaande betrokkene meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed hij dat niet.

Bij de handel in verdovende middelen wordt opnieuw op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die de drugs de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. De gezondheidsrisico's zijn des te groter gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole. De omgeving van de gebruiker ondergaat noodgedwongen de verslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit.

Gezien bovenstaande kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Het recht op verblijf van betrokkene werd op 16.10.2019 beëindigd op basis van artikel 22§1, 3°. Deze beslissing werd diezelfde dag samen met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod aan hem betekend.

Op 15.11.2019 diende hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.10.2019 te vorderen. Het beroep tot nietigverklaring werd derhalve, met toepassing van artikel 39/59 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, verworpen op 2 maart 2020.

Artikel 74/13

Het recht op verblijf van betrokkene werd op 16.10.2019 beëindigd op basis van artikel 22§1, 3°. Deze beslissing werd diezelfde dag samen met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod aan hem betekend.

Op 03/06/2024 diende betrokkene via zijn advocaat een bijlage 19ter in, een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese unie.

Op 10/06/2024 werd er aan betrokkene een bijlage 20 (beslissing tot weigering verblijf van meer dan drie maanden) overhandigd. Deze bijlage 20 werd overhandigd omdat betrokkene in de gevangenis zou zitten en zijn familie niet wil dat hij op hun adres wordt ingeschreven. Betrokkene heeft zodoende geen enkel belang op hun adres.

Betrokkene is niet in het bezit van enige identiteitsdocumenten. De Dienst Vreemdelingenzaken hebben hem positief kunnen identificeren door Marokko op 13/03/2020 als de genaamde K.(...) R.(...) geboren op (...) te (...) te Marokko.

Betrokkene werd op 26/07/2019 voor een eerste keer gehoord in de gevangenis van Beveren door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken in kader van de beëindiging van zijn recht op verblijf.

Hij verklaarde Marokko verlaten te hebben sinds 1980 en nooit meer te zijn terug geweest. Heel zijn familie waaronder zijn ouders, 4 broers, 3 zussen, tantes, oom, grootmoeder, ex-echtgenote en zoon hebben verblijfsrecht en wonen in België. Hij verklaarde gescheiden te zijn van mevrouw E.(...) J.(...) J.(...). Verder verklaarde hij geen medische redenen te hebben die hem zouden belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Hij gaat niet akkoord met een terugkeer naar Marokko omdat al zijn familieleden hier wonen. Hij wilt België absoluut niet willen verlaten zonder zijn zoontje. Op 17/10/2023 betekende betrokkene een ontvangst van een formulier hoorrecht.

Betrokkene werd op 14/05/2024 opgeroepen in de gevangenis van Antwerpen maar weigerde in te gaan op de uitnodiging van de terugkeerbegeleider voor een gesprek. Hij vulde het formulier hoorrecht niet in.

Op 24/07/2024 werd betrokkene gesproken in de gevangenis van Antwerpen door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De betrokkene kreeg uitleg over zijn administratieve situatie, die inhoudt dat hij formeel geïdentificeerd werd door de Marokkaanse autoriteiten en dat een terugkeer naar Marokko zich dus opdringt. Hij reageerde onmiddellijk weerspannig door te stellen dat Marokko hem niet aanvaardt, wat hij afleidt uit het feit dat hij 8 maanden in een gesloten centrum verbleef zonder dat een repatriëring kon georganiseerd worden, dat de grenzen nog steeds open zijn en dat de beslissingen van DVZ enkel gebaseerd zijn op racisme en discriminatie. Er werd hem hierop uitgelegd dat een repatriëring nu wel mogelijk is gezien de nieuwe akkoorden met Marokko. Doch heeft betrokkene geen enkele intentie op mee te werken met een terugkeer naar Marokko. Het gesprek werd beëindigd. Hij weigerde het formulier hoorrecht in te vullen.

Betrokkene werd op 03/07/2025 gesproken in de gevangenis van Tongeren, initieel begaf hij zich naar het gesprekslokaal om te vertalen voor zijn medege-detineerde maar stelde tijdens het onderhoud enkele vragen omtrent zijn eigen situatie.

Zo vroeg hij onder andere of het mogelijk is om een gezinshereniging op te starten en of de DVZ wist dat hij een zoon heeft. Er werd gepolst of meneer een formulier hoorrecht zou willen invullen of eventueel een gesprek zou willen inplannen in verband met zijn dossier. Hierop reageerde betrokkene negatief. Hij stelde niets te willen verklaren of enige medewerking te willen tonen.

Betrokkene verklaarde eveneens aan de administratie van de gevangenis niet te willen vertrekken zonder zijn zoon. Hij zal er alles aan doen om dit tegen te houden. Betrokkene is alles behalve vrijwillig en meewerkend.

Betrokkene is op 25.03.2011 gehuwd met E.(...) J.(...) J.(...) (geboren op (...) te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 29.05.2018). Zij zijn gescheiden op 01.10.2013, overgeschreven in de registers op 12.03.2014 te Antwerpen. Uit hun relatie werd een zoon geboren: K.(...) S.(...) (geboren op (...) te Antwerpen, Belgische nationaliteit sinds 29.05.2018). Mevrouw E.(...) J.(...) was het slachtoffer van de feiten waarvoor hij op 01.02.2013 tot een gevangenisstraf van 6 jaar veroordeeld werd.

Gezien hun scheiding, kan aangenomen worden dat er geen sprake (meer) is van een familieleven tussen betrokkene en zijn ex-echtgenote. Er liggen momenteel geen stukken voor waaruit het tegendeel blijkt. Wat betreft de relatie tussen betrokkene en zijn zoon, kan de vraag gesteld worden of er nog steeds sprake is van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met S.(...) noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met hem. Uit het arrest van het Hof van Beroep d.d. 01.02.2013 blijkt dat zijn zoontje aanwezig was toen betrokkene zijn moeder tegen de grond duwde, haar diverse malen tegen het hoofd stampde en vervolgens met een mes in haar gezicht stak, hij was toen 3 jaar oud. Betrokkene zat dus voor het grootste deel van het leven van zijn zoon in de gevangenis en zij hadden geen alledaags, normaal familieleven.

Zijn zoon is dan ook vertrouwd met een leven zonder zijn vader in zijn fysieke nabijheid. Hij is het gewoon van het gezinsleven met hem van op een afstand te beleven, aangevuld met al dan niet fysieke bezoeken.

Bovendien blijkt uit het gevangenisdossier dat zijn ex-vrouw en broer betrokkene bezoekt samen met de zoon van betrokkene. Dit toont aan dat zijn ex-vrouw en familie de nodige stappen zet om blijvend contact tussen betrokkene en zijn zoon te bewerkstelligen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen. Er zijn ook geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn kind over de Belgische nationaliteit beschikt en het land dus op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, eventueel vergezeld door zijn moeder of door familieleden langs vaders kant.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft.

Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen en dit ten opzichte van zijn eigen partner in het bijzijn van hun kind. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kind. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn fysieke gezinsleven met zijn kind moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. De gedragingen die aan betrokkenes strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen en in het bijzonder de recidive zoals aangehaald (cfr. supra), zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Bovendien blijkt dat hij geen geweld schuwde bij sommige van de gepleegde feiten. De bescherming van de openbare orde weegt dan ook zwaarder dan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht op 26/07/2019 dat hij verschillende familieleden heeft wonen op het Belgisch grondgebied, namelijk zijn ouders, 4 broers en 3 zussen, tantes, ooms, grootmoeder.

De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook in de relatie tussen andere naaste familieleden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt hij zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden, hij toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aan. Uit zijn administratief dossier blijkt evenmin dat hij in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden, noch blijkt dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen hem en zijn verwanten. Het gegeven dat sommige van deze familieleden hem soms komen bezoeken in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Zijn familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken aan hem in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren dewelke hem niet zouden belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Echter verklaarde hij meermaals en in elk hoorrecht in de gevangenis niet akkoord te gaan met een terugkeer naar Marokko. De reden hiervoor is zijn zoontje. Hij wilt absoluut niet vertrekken zonder zijn zoon, S.(...).

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Marokko. Betrokkene was weliswaar nog zeer jong toen hij naar België kwam, namelijk 1 jaar oud, maar groeide op in een Marokkaans gezin en geeft zelf aan Berbers te spreken waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat niet enkel de taal hem van thuis uit is bijgebracht maar ook de cultuur en de gebruiken. Er kan worden aangenomen dat de kennis van de Berber-taal hem voldoende toelaat zijn leven te organiseren in Marokko. Indien nodig, kan hij daarnaast Arabisch en/of Frans leren, er is niet aangetoond dat het hem onmogelijk zou zijn een nieuwe taal onder de knie te krijgen. Inmiddels is hij dan wel gescheiden, maar in 2011 koos hij ervoor met een Marokkaanse dame te trouwen, nog een bewijs dat hij, ondanks zijn langdurig verblijf in België, nog steeds sterke banden heeft met Marokko.

Zelfs indien zijn dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat hij ook in Marokko nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook is hij inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan zijn familie in België hem, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij zijn re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Iemand van zijn familie zou hem eventueel zelfs tijdelijk kunnen vergezellen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België volstaat op zich niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Een schending van de artikelen 3 & 8 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden tussen 16.10.2019 en 10.01.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 16.10.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

Op 10.06.1997 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 27.04.1997).

Op 07.08.1998 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen (feit gepleegd op 22.06.1998).

Op 28.07.1999 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 3 jaar met uitzondering van de voorhechtenis, daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan hetzij met behulp van bedreiging of geweld tegen personen, hetzij door middel van braak, inklimming of valse sleutels te zijn binnengedrongen in een door een ander bewoond huis, appartement, kamer of verblijf en aan vernieling (feiten gepleegd tussen 15.04.1999 en 01.06.1999).

Op 22.11.1999 werd hij bij verstek door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan slagen te hebben toegebracht aan dragers van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen bloeditstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben; aan weerspanningheid en aan smaad gepleegd te hebben door woorden, daden, gebaren of bedreigingen tegen een agent (feiten gepleegd op 01.01.1999).

Op 01.12.1999 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 23.01.1999).

Op 25.02.2000 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, nl. een luchtdrukpistool; aan diefstal (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende en aan opzettelijke verwondingen of slagen (3 feiten) (feiten gepleegd tussen 17.10.1998 en 09.09.1999).

Op 27.06.2000 werd hij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal (2 feiten); aan slagen te hebben toegebracht aan dragers van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen bloeditstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben (2 personen); aan weerspanningheid (3 feiten); aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen; aan verboden wapendracht (2 feiten), nl. een traangasspuitbus en een stootwapen en aan poging tot diefstal (feiten gepleegd tussen 17.10.1997 en 11.01.1998).

Op 19.01.2001 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor 4 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 01.01.1999).

Op 12.02.2002 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen (feit gepleegd op 13.10.2000).

Op 07.01.2003 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan slagen te hebben toegebracht aan een persoon met een openbare hoedanigheid bekleed (feit gepleegd op 14.09.2001).

Op 22.06.2004 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, nl. een mes (feit gepleegd op 18.01.2004).

Op 08.12.2004 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende, het misdrijf gepleegd

zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie hij samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had en aan belaging (feiten gepleegd tussen 09.05.2004 en 01.07.2004).

Op 10.02.2006 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand daar hij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, nl. een mes (feit gepleegd op 11.08.2003).

Op 12.11.2007 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden werkstraf van 200 uren (vervangende gevangenisstraf werd bepaald op 30 maanden) daar hij zich schuldig had gemaakt aan belaging en aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te hebben toegebracht, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende (feiten gepleegd tussen 07.06.2005 en 12.09.2005).

Op 07.10.2008 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen (feit gepleegd op 15.06.2004).

Op 17.12.2010 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met probatie-uitstel voor een termijn van drie jaren behalve de voorhechtenis daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolg gehad hebbende en aan vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging (feit gepleegd op 23.08.2010).

Op 01.02.2013 werd hij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar hij zich schuldig gemaakt had aan gepoogd te hebben opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade te doden (feit gepleegd op 21.05.2012).

Op 26/06/2024 werd hij door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van 8.000 euro daar hij zich schuldig gemaakt had aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en aan weerspanning met wapen (herhaling). (feit gepleegd op 14/10/2023)

De in het aanvankelijk proces-verbaal weergegeven vaststellingen van de verbalisanten met betrekking tot de feiten van tenlastelegging A zijn duidelijk en gedetailleerd. De verbalisanten hebben tot tweemaal toe vastgesteld dat er een transactie heeft plaatsgevonden waarbij betrokkene iets in een plastic zakje overhandigde en hiervoor geld in de plaats kreeg. Dat de verbalisanten zich tot tweemaal toe zouden hebben vergist, is volstrekt ongeloofwaardig gelet op het feit dat één van de kopers in het bezit werd gevonden van een zakje met heroïne en zij betrokkene aanduidde als haar dealer.

Bovendien en louter ten overvloede stelt het hof dat de inbreuken op de bepalingen van de drugswet overeenkomstig artikel 6/3 van de drugswet lijken uit processen-verbaal welke bewijskrachtig zijn tot het bewijs van het tegendeel.

Ook voor wat de feiten van tenlastelegging B betreft, is het hof van oordeel dat er geen reden is om te twifelen aan de vaststellingen van de verbalisanten en de door hem gedane gedetailleerde weergave van de feiten. Daar waar betrokkene thans ter zitting stelt dat de elektrische step uit zijn handen vloog omdat iemand – die zich niet had geïdentificeerd als politiemann – hem bij de arm had genomen, verklaarde hij dit geenszins onmiddellijk na feiten. Toen luidde de verklaring van betrokkene dat er plots iemand voor hem stond die hij niet kon ontwijken, met name het in tenlastelegging B genoemde slachtoffer. Gelet op deze wijzigende verklaring hecht het hof hieraan geen geloof en is het van oordeel dat betrokkene de elektrische step heeft gegooid richting inspecteur K. O. D. B. als verzet tegen zijn nakende arrestatie. Er is dan ook sprake van gewapende weerspanning.

Betrokkene heeft een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om hem aan de geldende wetten te houden. Sinds 1997 werd hij meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor allerlei feiten: meerdere diefstallen, al dan niet met verzwarende omstandigheden, verboden wapenbezit, agressiefeiten van allerlei aard, onder meer ten aanzien van twee van zijn partners. Eén van deze feiten werd aanvankelijk gekwalificeerd als poging tot doodslag. Daarnaast is er ook sprake van belaging en verkeersagressie.

De ernst van een misdrijf is niet af te meten aan de omvang van de buit of het ondervonden nadeel maar bestaat vooral in de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten. Het gedrag dat betrokkene reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Niettegenstaande betrokkene meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed hij dat niet.

Bij de handel in verdovende middelen wordt opnieuw op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die de drugs de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. De gezondheidsrisico's zijn des te groter gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole. De omgeving van de gebruiker ondergaat noodgedwongen de verslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met

drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit.

Gezien bovenstaande kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

□ Artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2.

Het recht op verblijf van betrokkene werd op 16.10.2019 beëindigd op basis van artikel 22§1, 3°. Deze beslissing werd diezelfde dag samen met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod aan hem betekend.

Op 15.11.2019 diende hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf d.d. 16.10.2019 te vorderen. Het beroep tot nietigverklaring werd derhalve, met toepassing van artikel 39/59 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, verworpen op 2 maart 2020.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren dewelke hem niet zouden belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Echter verklaarde hij meermaals en in elk hoorrecht in de gevangenis niet akkoord te gaan met een terugkeer naar Marokko. De reden hiervoor is zijn zoontje. Hij wilt absoluut niet vertrekken zonder zijn zoon, S.(...).

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Marokko. Betrokkene was weliswaar nog zeer jong toen hij naar België kwam, namelijk 1 jaar oud, maar groeide op in een Marokkaans gezin en geeft zelf aan Berbers te spreken waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat niet enkel de taal hem van thuis uit is bijgebracht maar ook de cultuur en de gebruiken. Er kan worden aangenomen dat de kennis van de Berber-taal hem voldoende toelaat zijn leven te organiseren in Marokko.

Indien nodig, kan hij daarnaast Arabisch en/of Frans leren, er is niet aangetoond dat het hem onmogelijk zou zijn een nieuwe taal onder de knie te krijgen. Inmiddels is hij dan wel gescheiden, maar in 2011 koos hij ervoor met een Marokkaanse dame te trouwen, nog een bewijs dat hij, ondanks zijn langdurig verblijf in België, nog steeds sterke banden heeft met Marokko. Zelfs indien zijn dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat hij ook in Marokko nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook is hij inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan zijn familie in België hem, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij zijn re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Iemand van zijn familie zou hem eventueel zelfs tijdelijk kunnen vergezellen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden tussen 16.10.2019 en 10.01.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 16.10.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Op 10.06.1997 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 27.04.1997).

Op 07.08.1998 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, de diefstal gepleegd zijnde door twee of meer personen (feit gepleegd op 22.06.1998).

Op 28.07.1999 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 5 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 3 jaar met uitzondering van de voorhechtenis, daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels; aan hetzij met behulp van bedreiging of geweld tegen personen, hetzij door middel van braak, inklimming of valse sleutels te zijn binnengedrongen in een door een ander bewoond huis, appartement, kamer of verblijf en aan vernieling (feiten gepleegd tussen 15.04.1999 en 01.06.1999).

Op 22.11.1999 werd hij bij verstek door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan slagen te hebben toegebracht aan dragers van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen bloeditstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben; aan weerspannigheid en aan smaad gepleegd te hebben door woorden, daden, gebaren of bedreigingen tegen een agent (feiten gepleegd op 01.01.1999).

Op 01.12.1999 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 23.01.1999).

Op 25.02.2000 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 7 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, nl. een luchtdrukpistool; aan diefstal (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende en aan opzettelijke verwondingen of slagen (3 feiten) (feiten gepleegd tussen 17.10.1998 en 09.09.1999).

Op 27.06.2000 werd hij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 9 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal (2 feiten); aan slagen te hebben toegebracht aan dragers van de openbare macht met de omstandigheid dat de slagen bloeditstorting, verwondingen of ziekte veroorzaakt hebben (2 personen); aan weerspannigheid (3 feiten); aan bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen; aan verboden wapendracht (2 feiten), nl. een traangasspuitbus en een stootwapen en aan poging tot diefstal (feiten gepleegd tussen 17.10.1997 en 11.01.1998).

Op 19.01.2001 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Gent veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel voor een termijn van 3 jaar voor 4 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 01.01.1999).

Op 12.02.2002 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen (feit gepleegd op 13.10.2000).

Op 07.01.2003 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan slagen te hebben toegebracht aan een persoon met een openbare hoedanigheid bekleed (feit gepleegd op 14.09.2001).

Op 22.06.2004 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen bij verstek veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, nl. een mes (feit gepleegd op 18.01.2004).

Op 08.12.2004 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolg gehad hebbende, het misdrijf gepleegd zijnde tegen uw echtgenote of de persoon met wie hij samenleefde of samengeleefd had en een duurzame affectieve en seksuele relatie had of gehad had en aan belaging (feiten gepleegd tussen 09.05.2004 en 01.07.2004).

Op 10.02.2006 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Mechelen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 maand daar hij zich schuldig had gemaakt aan verboden wapendracht, nl. een mes (feit gepleegd op 11.08.2003).

Op 12.11.2007 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden werkstraf van 200 uren (vervangende gevangenisstraf werd bepaald op 30 maanden) daar hij zich schuldig had gemaakt aan belaging en aan met voorbedachten rade, opzettelijk verwondingen of slagen te

hebben toegebracht, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolge gehad hebbende (feiten gepleegd tussen 07.06.2005 en 12.09.2005).

Op 07.10.2008 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden daar hij zich schuldig had gemaakt aan diefstal door middel van geweld of bedreiging, door twee of meer personen (feit gepleegd op 15.06.2004).

Op 17.12.2010 werd hij door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar met probatie-uitstel voor een termijn van drie jaren behalve de voorhechtenis daar hij zich schuldig had gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, de slagen of verwondingen een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid ten gevolg gehad hebbende en aan vernieling of beschadiging van roerende eigendommen met behulp van geweld of bedreiging (feit gepleegd op 23.08.2010).

Op 01.02.2013 werd hij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar daar hij zich schuldig gemaakt had aan gepoogd te hebben opzettelijk, met het oogmerk om te doden en met voorbedachten rade te doden (feit gepleegd op 21.05.2012).

Op 26/06/2024 werd hij door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van 8.000 euro daar hij zich schuldig gemaakt had aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en aan weerspanning met wapen (herhaling). (feit gepleegd op 14/10/2023)

De in het aanvankelijk proces-verbaal weergegeven vaststellingen van de verbalisanten met betrekking tot de feiten van tenlastelegging A zijn duidelijk en gedetailleerd. De verbalisanten hebben tot tweemaal toe vastgesteld dat er een transactie heeft plaatsgevonden waarbij betrokkene iets in een plastic zakje overhandigde en hiervoor geld in de plaats kreeg. Dat de verbalisanten zich tot tweemaal toe zouden hebben vergist, is volstrekt ongeloofwaardig gelet op het feit dat één van de kopers in het bezit werd gevonden van een zakje met heroïne en zij betrokkene aanduidde als haar dealer.

Bovendien en louter ten overvloede stelt het hof dat de inbreuken op de bepalingen van de drugswet overeenkomstig artikel 6/3 van de drugswet lijken uit processen-verbaal welke bewijskrachtig zijn tot het bewijs van het tegendeel.

Ook voor wat de feiten van tenlastelegging B betreft, is het hof van oordeel dat er geen reden is om te twifelen aan de vaststellingen van de verbalisanten en de door hem gedane gedetailleerde weergave van de feiten. Daar waar betrokkene thans ter zitting stelt dat de elektrische step uit zijn handen vloog omdat iemand – die zich niet had geïdentificeerd als politiemann – hem bij de arm had genomen, verklaarde hij dit geenszins onmiddellijk na feiten. Toen luidde de verklaring van betrokkene dat er plots iemand voor hem stond die hij niet kon ontwijken, met name het in tenlastelegging B genoemde slachtoffer.

Gelet op deze wijzigende verklaring hecht het hof hieraan geen geloof en is het van oordeel dat betrokkene de elektrische step heeft gegooid richting inspecteur K. O. D. B. als verzet tegen zijn nakende arrestatie. Er is dan ook sprake van gewapende weerspanning.

Betrokkene heeft een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om hem aan de geldende wetten te houden. Sinds 1997 werd hij meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor allerlei feiten: meerdere diefstallen, al dan niet met verzwarende omstandigheden, verboden wapenbezit, agressiefeiten van allerlei aard, onder meer ten aanzien van twee van zijn partners.

Eén van deze feiten werd aanvankelijk gekwalificeerd als poging tot doodslag. Daarnaast is er ook sprake van belaging en verkeersagressie.

De ernst van een misdrijf is niet af te meten aan de omvang van de buit of het ondervonden nadeel maar bestaat vooral in de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten. Het gedrag dat betrokkene reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Niettegenstaande betrokkene meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed hij dat niet.

Bij de handel in verdovende middelen wordt opnieuw op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die de drugs de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. De gezondheidsrisico's zijn des te groter gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole. De omgeving van de gebruiker ondergaat noodgedwongen de verslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit.

Gezien bovenstaande kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

*Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.
(...)"*

1.12. De gemachtigde van de minister trof op 1 december 2025 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van 20 jaar. Het beroep tegen deze beslissing is bij de Raad gekend onder rolnummer RvV 355 828.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 52, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de materiële en de formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Eerste onderdeel: schending van artikel 7, alinea 1, 1° Verblijfwet, schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 1° dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel.

Verzoekende partij betwist niet dat hij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten.

De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de Verblijfwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:".

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'.

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Verblijfwet en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel, schending van artikel 7, alinea 1, 3° Verblijfwet, schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Voor de interpretatie van het begrip "bedreiging voor de openbare orde" is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie

van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd.

Het Hof stelt in §§ 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Voorts kan reeds de enkele verdenking dat een derdelander een feit heeft gepleegd dat naar nationaal recht als misdrijf is strafbaar gesteld, in combinatie met andere omstandigheden van het concrete geval, voldoende zijn om aan te nemen dat sprake is van een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

Uit punt 48 van het arrest blijkt dat de lidstaten in wezen de vrijheid behouden om het begrip “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften.

Artikel 7 van de richtlijn, noch enige andere bepaling daarvan, schrijft voor dat een strafrechtelijke veroordeling vereist is om tot de conclusie te komen dat een dergelijk gevaar bestaat.

Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier (Zie in die zin RV nr. 220 720 van 3 mei 2019).

De beslissing kan dus enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en dit gedrag zal voortzetten in de toekomst.

De bewijslast hiertoe ligt bij verwerende partij (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

Bij dat onderzoek moeten immers ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

De bestreden beslissing motiveert niet correct over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. Wat dat betreft bevat de beslissing zelfs geen enkele letterlijke vermelding van dit criterium.

Verzoeker meent dat hij geen werkelijke actuele voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Volgens rechtspraak moet een fundamenteel belang van de samenleving aantast worden door het gedrag van verzoeker en moet hij dit ook voortzetten in de toekomst.

Er wordt gesteld dat er een risico op recidive is gelet op de persoonlijke situatie. Verwerende partij neemt hier geheel niet in overweging dat de laatste veroordeling van 26.04.2024 gaat om minimale feiten binnen de gevangenis (handel van 2 zakjes verdovende middelen).

De meer zwaarwichtige feiten dateren van 21.05.2012, meer dan 10 jaar geleden.

Het gedrag van verzoeker ten tijde van zijn veroordeling in 2013 werd aldus op geen enkele manier voortgezet in de toekomst.

Verwerende partij kan aldus onmogelijk met afdoende reden te stellen dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verwerende partij diende na te gaan of verzoeker een voldoende ernstige, werkelijke en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij dit gedrag zich zal voortzetten in de toekomst.

De correcte motivatie hieromtrent ontbreekt.

Bovendien volstaat de motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door zijn gedrag de openbare orde te ‘kunnen’ schaden, niet in het licht van artikel 74/13 Verblifswet.

Verwerende partij moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/13 Verblifswet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de

bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen, is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip 'openbare orde' door het Hof. Verwerende partij hanteert dus een ander criterium dan het door het Hof van Justitie opgelegde criterium (zie in die zin RvV nr. 191 383 van 4 september 2017, RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

In de bestreden beslissing wordt niet duidelijk gemaakt waarom de veroordeling ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast waardoor het nemen van de bestreden beslissing opportuun was.

De bestreden beslissing is op dit punt niet afdoende gemotiveerd.

Niet alleen is de materiële motiveringsplicht geschonden; verwerende partij schendt op die manier tevens haar zorgvuldigheidsplicht.

Derde onderdeel, schending van artikel 74/14 §3, 1° Verblijfswet, Schending materiële motivering,

De bestreden beslissing stelt dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omwille van het risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3 Verblijfswet houdt geen enkele verplichting in in hoofde van de verwerende partij, maar een mogelijkheid ('kan' afwijken van de termijn van §1). De afwijking van die termijn vereist dan ook een ernstige motivering die bovendien ook nog proportioneel moet zijn rekening houdend met enerzijds de belangen van de Belgische staat en anderzijds deze van verzoeker.

Dergelijke motivering en/of proportionaliteitstoets is er niet.

Het had volstaan om verzoeker gewoon een bevel te geven, quod non, met een termijn zodat hij zo nodig en zo het bevel geldig is, vrijwillig kon vertrekken.

Vierde onderdeel, Schending van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Verblijfswet, schending van artikel 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en schending van artikel 5 Terugkeerrichtlijn,

1.

Verzoekende partij beroept zich in casu op artikel 8 EVRM in samenhang met artikel 74/13 en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Verzoekende partij meent dat bovenstaande artikels geschonden wordt door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn luidt:

"Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel is in de Belgische Verblijfswet omgezet in artikel 74/13 Verblijfswet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga/ België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/ België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 Verblijfswet.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijning):

"Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Verblijfswet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de

minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Verblijfswet zelf. Geen enkele bepaling uit de Verblijfswet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Verblijfswet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Verblijfswet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Verblijfswet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Verblijfswet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Verblijfswet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

[...]

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut.

[...]

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

[...]

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

[...]

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

[...]

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Verblijfswet, is op het eerste gezicht aangetoond.

De verzoekende partij heeft zodoende een ernstige grief, die onder meer betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan."

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd.

Er moet rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en het privéleven, en de appreciatie dient in concreto te geschieden, op basis van werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld.

De grondvoorwaarden van artikel 7 moeten vervuld zijn en op hun interne wettigheid beoordeeld worden.

Er dient een actuele en ex nunc afweging te worden gemaakt van de belangen van verzoeker op basis van artikel 74/13 Verblijfswet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn.

Artikel 8 EVRM is een waarborg en heeft niet te maken met louter goede wil; er moet in dat kader een nauwkeurig onderzoek geschieden; de beslissing moet op zorgvuldige wijze worden voorbereid en steunen op concrete feiten; het moet gaan om een fair balanceafweging; alle feiten moeten hierbij worden afgewogen. Het is een feitenkwestie die de aanwezigheid van effectief beleefde persoonlijke banden toetst.

2.

Ook de zorgvuldigheidsplicht geldt als specifieke voorwaarde bij het nemen van het bevel.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze principes bevestigd:

“(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidl v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of “private life” within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a “family life”, the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the “family life” rather than the “private life” aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being “in accordance with the law”, as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being “necessary in a democratic society” in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.”

3.

Concrete toepassing op het bevel: Schending van artikel 8 EVRM, al of niet in samenlezing met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van art. 74/13 Verblijfswet.

De beoordeling van het gezins- en familieleven van verzoeker is onjuist, minstens onvolledig.

De motivering van gemachtigde omtrent artikel 8 EVRM steunt niet op alle gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier van verzoeker.

In de bestreden beslissing wordt niet afdoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker alhier familie, alsook zijn zoon S.(...) heeft.

Uit het dossier blijkt duidelijk dat S.(...) zijn vader bezoekt in de gevangenis. Bovendien heeft verzoeker mede ingestaan voor de opvoeding van zijn zoon voordat hij zich in hechtenis bevond.

Vader en zoon hebben een nauwe band. Het is dan ook onmogelijk om deze banden verder te zetten via moderne communicatiemiddelen. De rechtspraak is hierover duidelijk.

Verder wordt het uitermate langdurig verblijf van verzoeker niet afdoende in rekening gehouden.

Het argument dat verzoeker wel nog banden zou hebben met Marokko door het opgroeien binnen zijn gezin en het feit dat hij Berbers spreekt, is van alle redelijkheid ontdaan.

Verwerende partij stelt eveneens dat verzoeker huwde met een Marokkaanse dame. De ex-echtgenoot van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit.

Bovenstaande motivering is niet afdoende, noch zorgvuldig.

Verzoeker benadrukt dat hij op eenjarige leeftijd naar België kwam en is daarna nooit meer teruggekeerd naar Marokko.

Niettegenstaande het feit dat hij niet beschikt over de Belgische nationaliteit, voelt verzoeker zich Belg.

Al bovenstaande elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker benadrukt dat artikel 8 EVRM een ruime bescherming biedt, die niet enkel het gezinsleven omvat, maar eveneens het privéleven dat op het Belgisch grondgebied werd opgebouwd.

Verzoeker verblijft bijna 45! jaar op het Belgisch grondgebied, doch op geen enkel moment heeft de gemachtigde afdoende rekening gehouden met het door verzoeker opgebouwde privéleven. Door na te laten hierover te motiveren, heeft verweerder nagelaten een mogelijke schending van artikel 8 EVRM uit te sluiten, wat een schending op zichzelf inhoudt. Indien hiermee naar behoren rekening was gehouden, had dit in redelijkheid kunnen leiden tot het niet afleveren van het bevel, althans tot het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek. De beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet aangezien dit wetsartikel werd opgeheven door toedoen van de wet van 21 november 2017.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht en leggen de administratieve overheid de verplichting op om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden verwijderingsmaatregel kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de, eveneens door verzoeker geschonden geachte, materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 7 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

(...)"

3.7. Verzoeker stelt vast dat het bevel artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als grondslag vermeldt. Hierbij betwist verzoeker nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de minister dat hij "niet in het bezit (is) van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn

arrestatie" en evenmin dat "(h)et recht op verblijf van betrokkene (...) op 16.10.2019 (werd) beëindigd op basis van artikel 22§1, 3°". De Raad merkt bijgevolg op dat het loutere gegeven dat verzoeker zich op het grondgebied ophoudt zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, in beginsel volstaat om hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Zoals verzoeker terecht aanhaalt in het eerste onderdeel van zijn middel, dient de gemachtigde van de minister, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, echter rekening te houden met "*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". Verzoeker kan echter niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hieromtrent in de bestreden beslissing niet zou zijn gemotiveerd. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert immers dat de gemachtigde van de minister in de beslissing uitgebreid motiveert met betrekking tot de grondrechten vervat in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.8. In een tweede onderdeel van zijn middel uit verzoeker kritiek op de openbare orde-motieven van de bestreden beslissing zoals bedoeld in artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Verzoeker is de mening toegedaan dat hij geen werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

In zoverre verzoeker met zijn middel de openbare orde-overwegingen viseert, wijst de Raad er vooreerst op dat deze kritiek in wezen gericht is tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. De vaststellingen van de gemachtigde van de minister dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldige verblijfstitel en dat zijn verblijfsrecht beëindigd werd, maken immers reeds determinerende motieven uit en volstaan op zich om het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te dragen. Het eventueel gegrond bevinden van verzoekers kritiek op de openbare orde-overwegingen kan dus onmogelijk aanleiding geven tot de onwettigheid van de bestreden beslissing (RvS 9 september 2005, nr. 148.715).

Geheel ten overvloede stipt de Raad, net zoals verzoeker in zijn verzoekschrift, aan dat het met betrekking tot de openbare orde-overwegingen uit de bestreden beslissing nuttig is te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie (HvJ 11 juni 2015, Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, nr. C-554/13, §§50-52), waarin het begrip "*gevaar voor de openbare orde*" in de zin van artikel 7, lid 4 van de richtlijn 2008/115/EG wordt uitgelegd. Er dient te worden nagegaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedraging van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat. Het begrip "*gevaar voor de openbare orde*" vereist hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (*Ibid.*, §60). De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., §30). De gemachtigde van de minister moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij wijst de Raad wel op het feit "*dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde*" (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, § 29). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel of verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, §63). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet dus rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Indien dit feit bijzonder ernstig is, kan dit volstaan om ook het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen.

3.9. De gemachtigde van de minister geeft in de bestreden beslissing niet enkel een opsomming van de talrijke veroordelingen die verzoeker opliep tussen 1997 en 2024, die blijken geven van een criminele loopbaan die bijna dertig jaar bestrijkt, maar vestigt tevens de aandacht op de ernst van de gepleegde feiten. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van verzoekers gedrag immers het volgende overwogen:

"Betrokkene heeft een uiterst beladen strafblad en lijkt totaal niet in staat om hem aan de geldende wetten te houden. Sinds 1997 werd hij meermaals strafrechtelijk veroordeeld voor allerlei feiten: meerdere diefstallen, al dan niet met verzwarende omstandigheden, verboden wapenbezit, agressiefeiten van allerlei aard, onder

meer ten aanzien van twee van zijn partners. Eén van deze feiten werd aanvankelijk gekwalificeerd als poging tot doodslag. Daarnaast is er ook sprake van belaging en verkeersagressie.

De ernst van een misdrijf is niet af te meten aan de omvang van de buit of het ondervonden nadeel maar bestaat vooral in de geestesgesteldheid die erdoor gekenschetst wordt, met name een totaal misprijzen voor andermans bezit en het impulsief voldoen aan alle neigingen en driften zonder bekommerd te zijn om regels en wetten. Het gedrag dat betrokkene reeds zeer vele jaren vertoont, getuigt overduidelijk van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Niettegenstaande betrokkene meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed hij dat niet.

Bij de handel in verdovende middelen wordt opnieuw op geen enkele wijze rekening gehouden met de schade die de drugs de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij berokkenen. De individuele gebruiker raakt verslaafd en zijn gezondheid wordt aangetast. De gezondheidsrisico's zijn des te groter gezien het ontbreken van elke kwaliteitscontrole. De omgeving van de gebruiker ondergaat noodgedwongen de verslaving van de gebruiker. De maatschappij ziet zich geconfronteerd met drugsverslaafden, met de maatschappelijke kost die gepaard gaat met hun opvang en ondersteuning en met de strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit.

Gezien bovenstaande kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

3.10. Verzoeker betwist in zijn middel het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde die van hem zou uitgaan. Hij beweert in zijn middel dat de zwaarste feiten reeds van geruime tijd geleden dateren. Zo stelt hij dat zijn laatste veroordeling dateert van 26 april 2024 en het hierbij ging om "*minimale feiten binnen de gevangenis*", meer bepaald handel van 2 zakjes verdovende middelen.

3.11. Bij de beoordeling van de vraag of er van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging uitgaat voor een fundamenteel belang van de samenleving, dient het toekomstige gedrag van verzoeker te worden ingeschat, met name of de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30). Bij de beoordeling van de kans op recidive kan de gemachtigde van de minister zich baseren op reeds uitgesproken veroordelingen, in het bijzonder rekening houdend met het aantal gepleegde feiten en de ernst ervan. Verzoeker minimaliseert vooral de meest recente feiten die hij heeft gepleegd, maar geeft meteen ook toe dat hij in het verleden wel ernstige feiten pleegde. Nochtans vertonen ook de recente feiten een zekere ernst. Uit het arrest van het Hof van beroep van Antwerpen van 26 juni 2024 blijkt immers dat het gaat om het verkopen, te koop aanbieden, afleveren of leveren van heroïne en gewapende weerspanningheid. Luidens de rechtspraak van het Hof van Justitie maakt aan drughandel gerelateerde criminaliteit uit zijn aard een ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid uit (HvJ 23 november 2011, Tsakouridis, nr. C-145/09 (GK), HvJ 19 januari 1999, Calfa, nr. C-348/96, HvJ 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, nr. C-482/01). In de beslissing wordt benadrukt dat bij feiten van handel in verdovende middelen op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de schade die drugs berokkenen aan de individuele gebruiker, zijn directe omgeving en de maatschappij. Hoewel de volgens verzoeker "*meer zwaarwichtige feiten*" dateren van meer dan 10 jaar geleden, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk ging door uit het geheel van verzoekers eerdere veroordelingen af te leiden dat "*(h)et gedrag dat betrokkene reeds zeer vele jaren vertoont, (...) overduidelijke getuigt van een gebrek aan normbesef, een gewelddadige, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele en economische waarden. Eerdere veroordelingen hebben duidelijk geen gedragsverbetering kunnen bewerkstelligen. Niettegenstaande betrokkene meerdere kansen gegeven werden om alsnog een ander pad te kiezen, deed hij dat niet.*" De gemachtigde van de minister schat in dat er geen gedragsverandering heeft plaatsgevonden en dat er een hoog recidiverisico bestaat, waardoor de bedreiging voor de openbare orde nog steeds actueel is.

3.12. In een derde middelenonderdeel bekritiseert verzoeker dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan omwille van een risico op onderduiken. Hij stelt dat dit geen wettelijke verplichting is en dat er van kan worden afgeweken mits een ernstige motivering en/of een proportionaliteitstoets. Hij besluit dat men hem een gewoon bevel had kunnen geven met een termijn zodat hij, zo nodig en zo het bevel geldig was, vrijwillig kon vertrekken.

3.13. De beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrekt toe te staan vindt haar juridische grondslag in het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, meer in het bijzonder artikel 74/14, §3, 1°, 3° en 5° van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

(...)

§ 3. *Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :*

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de minister op basis van verzoekers omvangrijke strafrechtelijke verleden concludeert tot de aanwezigheid van een bedreiging voor de openbare orde zoals bedoeld in artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet en vaststelt dat verzoekers verblijf op het grondgebied werd beëindigd in de zin van artikel 74/14, §3, eerste lid, 5° van de vreemdelingenwet. Daarnaast wordt betreffende het 'risico op onderduiken', zoals bedoeld in artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet, verwezen naar volgende criteria uit artikel 1, §2 van de vreemdelingenwet en wordt door de gemachtigde van de minister het volgende overwogen:

“(…)

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden tussen 16.10.2019 en 10.01.2020. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 10 jaar dat hem betekend werd op 16.10.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.”

Verzoeker weerlegt in zijn middel geen enkele van de pertinente vaststellingen die de gemachtigde van de minister deden besluiten dat er sprake is van een 'risico op onderduiken' in de zin van artikel 1, §1, 11° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de gemachtigde van de minister onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door hem geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat deze component van de bestreden beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

3.14. In een vierde middelenonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en van artikel 8 van het EVRM en verwijst in dit verband naar verschillende arresten van de Raad.

3.15. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers verwijzingen naar eerdere rechtspraak van de Raad weinig dienstig zijn, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

3.16. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, zoals verzoeker terecht verduidelijkt, bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker voert vooreerst aan dat zijn uitermate langdurig verblijf in België niet afdoende in rekening werd gebracht. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister expliciet het volgende stelt in verband met verzoekers langdurig verblijf in België:

“Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Marokko. Betrokkene was weliswaar nog zeer jong toen hij naar België kwam, namelijk 1 jaar oud, maar groeide op in een Marokkaans gezin en geeft zelf aan Berbers te spreken waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat niet enkel de taal hem van thuis uit is bijgebracht maar ook de cultuur en de gebruiken. Er kan worden aangenomen dat de kennis van de Berber-taal hem voldoende toelaat zijn leven te organiseren in Marokko. Indien nodig, kan hij daarnaast Arabisch en/of Frans leren, er is niet aangetoond

dat het hem onmogelijk zou zijn een nieuwe taal onder de knie te krijgen. Inmiddels is hij dan wel gescheiden, maar in 2011 koos hij ervoor met een Marokkaanse dame te trouwen, nog een bewijs dat hij, ondanks zijn langdurig verblijf in België, nog steeds sterke banden heeft met Marokko.

Zelfs indien zijn dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat hij ook in Marokko nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook is hij inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan zijn familie in België hem, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij zijn re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Iemand van zijn familie zou hem eventueel zelfs tijdelijk kunnen vergezellen.”

Verzoeker betoogt dat het argument dat hij nog banden zou hebben met Marokko door het opgroeien binnen zijn gezin en het feit dat hij Berbers spreekt, van alle redelijkheid is ontdaan. Verzoeker weerlegt hiermee de vaststelling niet dat hij wel degelijk opgroeide in de context van een Marokkaans-Berbers gezin. Het komt de Raad geenszins kennelijk onzorgvuldig of onredelijk over om op basis daarvan te veronderstellen dat verzoeker thuis niet enkel de taal heeft meegekregen maar ook de Marokkaanse cultuur en gebruiken. Waar verzoeker verder aanvoert dat de gemachtigde van de minister foutief stelt dat hij huwde met een Marokkaanse dame aangezien zij over de Belgische nationaliteit beschikt, benadrukt de Raad dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers ex-echtgenote op het moment van hun huwelijk wel degelijk nog de Marokkaanse nationaliteit had. Het gegeven dat verzoeker aangeeft zichzelf ‘Belg’ te voelen, is moeilijk verenigbaar met zijn totale gebrek aan respect voor de Belgische straf- en verblijfwetgeving.

3.17. Waar verzoeker opwerpt dat *in casu* een *ex nunc* beoordeling dient plaats te vinden in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit beroep kadert binnen een annulatieprocedure waardoor de Raad zich dient te plaatsen op het ogenblik dat de bestreden verwijderingsmaatregel werd genomen. Er kan m.a.w. enkel rekening gehouden worden met hetgeen voorlag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

3.18. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- en gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.19. Verzoeker wijst in zijn middel in de eerste plaats op de nauwe band die hij zou onderhouden met zijn minderjarige zoon die de Belgische nationaliteit heeft.

3.20. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het bestaan van een beschermenswaardige gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om het bestaan van een beschermenswaardig ‘gezinsleven’ vast te

stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de *facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

3.21. De gemachtigde van de minister is in de bestreden beslissing van oordeel dat er *in casu* vragen rijzen bij het beschermenswaardig karakter van de gezinsband van verzoeker met zijn minderjarige zoon:

“Wat betreft de relatie tussen betrokkene en zijn zoon, kan de vraag gesteld worden of er nog steeds sprake is van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoont of en hoe hij invulling geeft aan het gezins- en/of familieleven met S.(...), noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met hem. Uit het arrest van het Hof van Beroep d.d. 01.02.2013 blijkt dat zijn zoontje aanwezig was toen betrokkene zijn moeder tegen de grond duwde, haar diverse malen tegen het hoofd stampte en vervolgens met een mes in haar gezicht stak, hij was toen 3 jaar oud. Betrokkene zat dus voor het grootste deel van het leven van zijn zoon in de gevangenis en zij hadden geen alledaags, normaal familieleven.

Zijn zoon is dan ook vertrouwd met een leven zonder zijn vader in zijn fysieke nabijheid. Hij is het gewoon van het gezinsleven met hem van op een afstand te beleven, aangevuld met al dan niet fysieke bezoeken.

Bovendien blijkt uit het gevangenisdossier dat zijn ex-vrouw en broer betrokkene bezoekt samen met de zoon van betrokkene. Dit toont aan dat zijn ex-vrouw en familie de nodige stappen zet om blijvend contact tussen betrokkene en zijn zoon te bewerkstelligen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen. Er zijn ook geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn kind over de Belgische nationaliteit beschikt en het land dus op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, eventueel vergezeld door zijn moeder of door familieleden langs vaders kant.”

Ter terechtzitting wordt gewezen op de eerder hypocriete passage in het verzoekschrift waarin wordt gesteld dat “verzoeker mede (heeft) ingestaan voor de opvoeding van zijn zoontje voordat hij zich in hechtenis bevond”, terwijl die hechtenis precies het gevolg was van zware geweldsfeiten die op de moeder werden gepleegd in aanwezigheid van het kind, hetgeen bezwaarlijk als ‘instaan voor de opvoeding’ kan worden bestempeld.

3.22. Nog in dit verband wijst verzoeker in zijn middel op het feit dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moest houden met het hoger belang van het kind. Verzoeker lijkt de menig toegedaan dat dit ‘hoger’ belang gediend zou worden indien hij op het Belgische grondgebied zou worden gedoogd, maar hij kan op dit punt niet worden bijgetreden. Uit de beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het ‘hoger’ belang van het minderjarige kind, maar dat dit niet opweegt tegen de vrijwaring van de openbare orde. Hieromtrent werd het volgende overwogen:

“Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen en dit ten opzichte van zijn eigen partner in het bijzijn van hun kind. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kind. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn fysieke gezinsleven met zijn kind moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. De gedragingen die aan betrokkene's strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen en in het bijzonder de recidive zoals aangehaald (cfr. supra), zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Bovendien blijkt dat hij geen geweld schuwde bij sommige van de gepleegde feiten. De bescherming van de openbare orde weegt dan ook zwaarder dan de privébelangen die hij kan doen gelden.”

De bestreden beslissing geeft dus blijk van een belangenafweging in het licht van het hoger belang van het kind. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat het belang van de samenleving, dat erin bestaat de openbare orde te vrijwaren, *in casu* opweegt tegen zijn privébelangen.

3.23. Verzoeker wijst eveneens op het feit dat er familieleden in België verblijven. Verzoeker doelt hiermee wellicht op zijn ouders, 4 broers, 3 zussen, tantes, ooms en grootmoeder.

3.24. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van dit familieleven, onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM, gesteld dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen volwassen verwanten enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve en emotionele banden, wordt aangetoond. Verzoeker verzuimt echter om enig begin van bewijs van zulke afhankelijkheidsbanden voor te leggen waardoor de gemachtigde van de minister geenszins onredelijk te werk ging door te oordelen dat geen 'beschermenswaardig' familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM werd aangetoond met zijn in België verblijvende familieleden.

Bovendien betreft het *in casu* geen beëindiging van een bestaand verblijfrecht waardoor verzoekers situatie behandeld dient te worden als een situatie van eerste toelating. In een situatie van eerste toelating dient in ieder geval geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te worden doorgevoerd. Er dient enkel te worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

De Raad herhaalt dat de gemachtigde van de minister, gelet op de openbare orde-elementen die *in casu* aanwezig zijn, stelt dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de privébelangen die verzoeker kan doen gelden. Hoe dan ook is verzoekers gezinsleven, dat zijn persoonlijk belang uitmaakt, ondergeschikt aan het algemeen belang en de vrijwaring van de openbare orde, waardoor er voor de overheid geenszins een positieve verplichting bestaat om dit gezinsleven te vrijwaren. Zelfs indien zou worden aangenomen dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardig gezinsleven, toont verzoeker niet aan dat geen deugdelijke afweging zou zijn doorgevoerd van de in het geding zijnde belangen.

3.25. Verzoeker wijst verder op zijn privéleven in België en benadrukt in dit verband zijn langdurig verblijf in België en stelt dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd. De Raad stelt echter vast dat verzoeker verzuimt enig begin van bewijs aan te brengen van verregaande sociale bindingen of engagementen in België die een eventuele verwijdering in de weg zouden staan. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven.

3.26. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG en/of van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er werd geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch een motiveringsgebrek aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.27. In een tweede middel, gericht tegen de terugleidingscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, tweede lid, 62, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van het hoorrecht en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

"De beslissing hanteert wat dit onderdeel betreft grotendeels dezelfde motieven als voor het onderdeel bevel.

Eerste onderdeel,

De beslissing hanteert voor de terugleiding als wettelijke grondslag artikel 7, tweede lid verblijfswet, maar ontwikkelt in dat kader de facto dezelfde juridische en feitelijke motieven als voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Nochtans bepaalt artikel 7, tweede lid verblijfswet eigen criteria om tot de terugleiding te kunnen besluiten, die wezenlijk verschillend zijn van de motieven voor het bevel op zich.

Zo bepaalt artikel 7, tweede lid, dat enkel kan teruggeleid worden onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater (artikel 74/10 tot artikel 74/19), en enkel in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen.

Er is in dit onderdeel van de beslissing geen enkele toepassing gemaakt van of overweging gemaakt met betrekking tot artikel 74/13 dat onder vermelde Titel III quater valt. Artikel 74/13 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoeker verwijst naar en herhaalt hij wat met betrekking tot artikel 74/13 verblijfswet en artikel 8 EVRM gesteld is in het eerste middel.

Artikel 7, tweede lid verblijfswet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

Tweede onderdeel,

Verwerende partij stelt dat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde bestaat ten aanzien van verzoeker.

Dit gelet op zijn vorige veroordelingen. Deze motivering is absoluut onvoldoende.

Dergelijke stelling poneren zonder deze inhoudelijk te onderbouwen, maakt een schending van de motiveringsplicht uit.

Deze enkele zin laat verzoeker niet toe inhoudelijk te begrijpen waarom hij nog steeds een schending voor de openbare orde zou uitmaken.

De reeds aangehaalde rechtspraak is op dit vlak zeer duidelijk, er moet individueel en persoonlijk nagegaan worden of verzoeker nog een actuele dreiging uitmaakt van de openbare orde.

Deze motivering ontbreekt. De motiveringsplicht werd geschonden.

Derde onderdeel,

Opvallend is dat in de motivering niets gezegd wordt met betrekking tot artikel 8 EVRM, maar enkel met betrekking tot artikel 3 EVRM, hoewel artikel 74/13 ook het aspect 8 EVRM omvat.

Vierde onderdeel,

Verder herhaalt verzoeker de ontwikkelde argumenten in het eerste middel met betrekking tot de inhoudelijke motivering van de terugleidingsbeslissing, in bijzonder hetgeen gesteld is met betrekking tot het beweerde risico op onderduiken.

Verzoeker heeft een minderjarige zoon en dichte familie in België. Verwerende partij laat na hierover verzoeker correct te horen alsook te motiveren."

3.28. Het tweede middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, artikel 41 van het Handvest, artikel 74/14 van de vreemdelingenwet en van het hoorrecht aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepalingen of dit beginsel zou schenden.

3.29. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden terugleidingscomponent kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn tweede middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

3.30. De terugleidingscomponent van de bestreden beslissing is gestoeld op het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarin het volgende gestipuleerd staat:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

Verzoeker betwist in het eerste en derde onderdeel van zijn tweede middel niet dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 74/14, § 3, van de vreemdelingenwet omdat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, maar hij de gemachtigde van de minister verwijt onvoldoende rekening te hebben gehouden met *“Titel IIIquater”* waarnaar verwezen wordt in het hierboven geciteerde wetsartikel (d.i. *“Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven”*). Meer bepaald zou er geen rekening gehouden zijn met datgene wat is opgenomen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en met artikel 8 van het EVRM.

3.31. De Raad stelt vast dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stipuleert dat rekening dient te worden gehouden *“met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*.

In de terugleidingscomponent worden betreffende artikel 3 van het EVRM volgende overwegingen opgenomen, in het bijzonder betreffende de *“gezondheidstoestand”* van verzoeker, hetgeen één van de elementen vormt uit de opsomming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en betreffende zijn banden met Marokko:

“Betrokkene verklaarde in goede gezondheid te verkeren dewelke hem niet zouden belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Echter verklaarde hij meermaals en in elk hoorrecht in de gevangenis niet akkoord te gaan met een terugkeer naar Marokko. De reden hiervoor is zijn zoontje. Hij wilt absoluut niet vertrekken zonder zijn zoon, S.(...).

Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkene geen andere banden dan zijn nationaliteit meer zou hebben met Marokko. Betrokkene was weliswaar nog zeer jong toen hij naar België kwam, namelijk 1 jaar oud, maar groeide op in een Marokkaans gezin en geeft zelf aan Berbers te spreken waardoor het niet onredelijk is te veronderstellen dat niet enkel de taal hem van thuis uit is bijgebracht maar ook de cultuur en de gebruiken. Er kan worden aangenomen dat de kennis van de Berber-taal hem voldoende toelaat zijn leven te organiseren in Marokko.

Indien nodig, kan hij daarnaast Arabisch en/of Frans leren, er is niet aangetoond dat het hem onmogelijk zou zijn een nieuwe taal onder de knie te krijgen. Inmiddels is hij dan wel gescheiden, maar in 2011 koos hij ervoor met een Marokkaanse dame te trouwen, nog een bewijs dat hij, ondanks zijn langdurig verblijf in België, nog steeds sterke banden heeft met Marokko.

Zelfs indien zijn dichte familieleden hoofdzakelijk in België verblijven, is het niet onredelijk te veronderstellen dat hij ook in Marokko nog familieleden dan wel kennissen heeft. Hoe dan ook is hij inmiddels een volwassen man die zelfs zonder familie, opnieuw een kennissenkring en sociaal netwerk zou kunnen uitbouwen in een ander land. Bovendien kan zijn familie in België hem, desgewenst, ook vanuit België ondersteunen bij zijn re-integratie in de Marokkaanse samenleving, eventueel door financiële steun of door het aanspreken van familieleden en/of kennissen die zij nog zouden hebben in het herkomstland. Iemand van zijn familie zou hem eventueel zelfs tijdelijk kunnen vergezellen.

Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.”

Wat verzoekers *“gezins- en familieleven”* en het *“hoger belang van het kind”* betreft, die beide ressorteren onder artikel 8 van het EVRM, kan verwezen worden naar de motivering van de bevelscomponent van de bestreden beslissing, die hierover het volgende stelt:

“Betrokkene is op 25.03.2011 gehuwd met E.(...) J.(...) J.(...) (geboren op (...) te Marokko, Belgische nationaliteit sinds 29.05.2018). Zij zijn gescheiden op 01.10.2013, overgeschreven in de registers op 12.03.2014 te Antwerpen. Uit hun relatie werd een zoon geboren: K.(...) S.(...) (geboren op (...) te Antwerpen, Belgische nationaliteit sinds 29.05.2018). Mevrouw E.(...) J.(...) was het slachtoffer van de feiten waarvoor hij op 01.02.2013 tot een gevangenisstraf van 6 jaar veroordeeld werd.

Gezien hun scheiding, kan aangenomen worden dat er geen sprake (meer) is van een familieleven tussen betrokkene en zijn ex-echtgenote. Er liggen momenteel geen stukken voor waaruit het tegendeel blijkt. Wat betreft de relatie tussen betrokkene en zijn zoon, kan de vraag gesteld worden of er nog steeds sprake is van een familie- of gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Betrokkene legt geen enkel bewijsstuk voor dat aantoonst of en hoe hij invulling geeft aan het

gezins- en/of familielevens met S.(...) noch wordt aangetoond dat hij een sterke band zou hebben met hem. Uit het arrest van het Hof van Beroep d.d. 01.02.2013 blijkt dat zijn zoontje aanwezig was toen betrokkene zijn moeder tegen de grond duwde, haar diverse malen tegen het hoofd stampte en vervolgens met een mes in haar gezicht stak, hij was toen 3 jaar oud. Betrokkene zat dus voor het grootste deel van het leven van zijn zoon in de gevangenis en zij hadden geen alledaags, normaal familielevens.

Zijn zoon is dan ook vertrouwd met een leven zonder zijn vader in zijn fysieke nabijheid. Hij is het gewoon van het gezinsleven met hem van op een afstand te beleven, aangevuld met al dan niet fysieke bezoeken.

Bovendien blijkt uit het gevangenisdossier dat zijn ex-vrouw en broer betrokkene bezoekt samen met de zoon van betrokkene. Dit toont aan dat zijn ex-vrouw en familie de nodige stappen zet om blijvend contact tussen betrokkene en zijn zoon te bewerkstelligen.

De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn (minderjarig) kind heeft niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van dit kind, als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn minderjarig kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar betrokkene zal worden uitgewezen. Er zijn ook geen onoverkomelijke hinderpalen om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn kind over de Belgische nationaliteit beschikt en het land dus op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen, eventueel vergezeld door zijn moeder of door familieleden langs vaders kant.

Hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, heeft het daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Het feit dat betrokkene een gezin had in België, heeft hem er niet van weerhouden om zeer ernstige strafbare feiten te plegen en dit ten opzichte van zijn eigen partner in het bijzijn van hun kind. Dit getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover zijn kind. Gezien deze overwegingen worden zijn familiale belangen dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Dat de uitoefening van zijn fysieke gezinsleven met zijn kind moeilijker zal verlopen, is louter het gevolg van de eigen keuze van betrokkene om zich herhaaldelijk schuldig te maken aan ernstige inbreuken tegen de openbare orde. De gedragingen die aan betrokkenes strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen en in het bijzonder de recidive zoals aangehaald (cfr. supra), zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Bovendien blijkt dat hij geen geweld schuwde bij sommige van de gepleegde feiten. De bescherming van de openbare orde weegt dan ook zwaarder dan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorrecht op 26/07/2019 dat hij verschillende familieleden heeft wonen op het Belgisch grondgebied, namelijk zijn ouders, 4 broers en 3 zussen, tantes, ooms, grootmoeder.

De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen alsook in de relatie tussen andere naaste familieleden. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en tussen volwassen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie blijkt. In casu beperkt hij zich ertoe deze familieleden enkel te vermelden, hij toont een morele afhankelijkheidsband die verder reikt dan de gewone affectieve banden en die voldoende blijkt uit de feiten met één van de door u vermelde familieleden, niet aan. Uit zijn administratief dossier blijkt evenmin dat hij in België afhankelijk zou zijn van één van deze familieleden, noch blijkt dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen hem en zijn verwanten. Het gegeven dat sommige van deze familieleden hem soms komen bezoeken in de gevangenis, wijst op zich ook nog niet op een bijzondere afhankelijkheidsband die verder reikt dan de normale affectieve banden. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk.

Zijn familieleden kunnen België vrijelijk in- en uitreizen en kunnen dan ook contact met hem onderhouden middels (korte) bezoeken aan hem in Marokko dan wel een ander land alsook middels de moderne communicatiemiddelen.”

Hoewel deze motieven betreffende het hoger belang van het kind en verzoekers gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM niet opnieuw werden opgenomen in de terugleidingscomponent van de bestreden beslissing, kan verzoeker de gemachtigde van de minister geen onzorgvuldigheid of motiveringsgebrek aanwrijven. Verzoeker kreeg kennis van alle componenten van de bestreden verwijderingsmaatregel zodat hij op de hoogte is van alle erin vervatte motieven. Verzoeker toont niet aan dat

het vereist is om deze motieven te herhalen in het kader van de terugleidingscomponent van de bestreden beslissing. Verzoeker kan dus niet dienstig voorhouden dat geen rekening zou zijn gehouden met de toepasselijkheid van “*Titel Illquater*” in het algemeen, of met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in het bijzonder.

3.32. Verzoeker betoogt vervolgens in een tweede onderdeel van zijn tweede middel dat de gemachtigde van de minister in de terugleidingscomponent stelt dat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde zonder deze stelling inhoudelijk te onderbouwen, waardoor hij niet in staat zou zijn te begrijpen waarom hij nog steeds een schending voor de openbare orde zou uitmaken. Verzoeker gaat er met zijn betoog volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing in verband met het gevaar voor de openbare orde uitdrukkelijk stelt: “*zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten*”. In de bevelscomponent van de bestreden beslissing wordt aldus uitgebreid uiteengezet waarom verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en zoals hierboven reeds uiteengezet, kreeg verzoeker kennis van alle componenten van de bestreden beslissing zodat hij op de hoogte is van alle erin vervatte motieven.

3.33. Waar verzoeker ten slotte nogmaals verwijst naar zijn minderjarige zoon en dichte familie in België, volstaat de Raad met de verwijzing naar de uiteenzetting hierboven in het kader van het onderzoek naar een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM (zie punt 3.7. en volgende).

3.34. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 7 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er blijkt geen motiveringsgebrek.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend zesentwintig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN

